

Retorica democratică nu poate acoperi realitatea: trăim într-un stat clepto-plutocratic.

Poporul n-are nici o posibilitate de control a puterii. Cîteva grupuri controlează sistemul economic și de aici întregul sistem politic și social.

Criteriul suprem de ierarhizare în societatea românească (la fel ca în oricare societate capitalistă) sunt banii, capitalul.

A spus-o limpede acum un veac și jumătate Duiliu Zamfirescu prin gura lui Tănase Scatiu: „Ai bani, ești boier! N-ai bani, poți să fii coborît cu hîrzoșul din cer, tot degeaba!”

Contribuția românească la sistemul plutocratic este dimensiunea cleptomană, adică hoția pe față.

Nu zicem că înaintașii marilor miliardari ai lumii ar fi fost altceva decît niște borfași sadea.

Dar la ei, „istoricele” izvoare murdare ale averilor dobîndite prin diferite escrocherii „s-au uitat”, „s-au spălat”.

Au rămas doar faptele curente de jefuire a semenilor lor, acoperite de frunza de viță a legii ce îngăduie feluritele forme de exploatare sau speculații.

România capitalismului restaurat a revenit însă la „copilăria” acestuia. Milionarii noștri put de la o poștă a infractori, îngrășați din banii publici înhățați prin feluritele privatizări, „tunuri”, sau alte „inginerii financiare”.

Ce importanță au creierile luminate de știință?

Pentru cîteva mii de euro se cumpără orice diplomă, pentru orice nivel de studii sau chiar pentru doctorate.

Ce contează că în jungla actualei societăți sunt oameni ce suferă dar nu renunță la muncă și la cînstel?

Ocazii sinistre cumpără orice instanță și ei fac legea în stradă și în țară.

Și ce dacă unii semeni ai noștri, modele morale, sau imense tezaure de omenie,

Clepto-plutocrația, adevărata putere în România !

dispar răpuși de boli!?

Ticăloșii trăiesc mult și bine, căci banii și nu caracterul, le dau dreptul la viață și la sănătate.

Din cînd în cînd, cu vederile tulburate gazetarii țintesc cu condeiul spre „clasa politică”.

Ei ori nu pricep, ori, „îndrumați” de patronii lor, se fac doar că nu pricep că actuala „clasă politică” e doar umbra monstrului numit „elita economică” sau mai simplu „clasa marilor capitaliști”.

Nu politica dă ordine capitalului !

Ci capitalul finanțează și controlează structurile politice.

Politicienii doar slujesc și protejează mușegaiul reprezentat de marii capitaliști. Iar cîteva dintre ei chiar aparțin acestui mușegai și atunci se protejează pe ei înșiși.

Lucrul acesta se vede de departe la toate partidele, adevrate ale „democrației” burgheze, ale societății „libere”.. stăpînite doar de marele capital.

Toți cei veniți la putere, fie din dreapta declarată, fie din stînga degenerată a social-democrației, au menajat grupurile clepto-plutocratice din spatele cortinei publice.

Dacă mai pot găsi ceva în visteria țării, adunat tot de la cei mulți, acești „guvernanti” se îndură uneori să arunce cîteva firimituri multîmilor.

Dar în nici un caz nu se gîndesc să ia înapoi marile averi înhățate de cîteva profitori din truda și sudoarea acestui popor.

Marile averi devin și mai mari, atotputernicele companii devin și mai puternice.

Pentru că stăpînii lor stăpînesc partide și politicieni, cumpărați la grămadă.

Nu e nevoie de muncă, de școală, de cinste. Totul se cumpără. Și astfel leneșii, proștii și hoții stăpînesc țara.

Nici o nădejde de schimbare.

Guvernele se schimbă dar politica se face la fel: pe spinarea lumii muncitoare și a claselor populare, în folosul grupurilor industriale și financiare.

Așa este și așa va mai fi o vreme!

Nu este de ajuns să se schimbe doar aceste guverne.

Trebuie spulberat întregul sistem politico-instituțional, putred și corupt, ce înflorește în actuala organizare economico-socială bazată pe marele capital, ce la noi ia forma acestui dezgustător sistem clepto-plutocratic.

Aceasta e singura cale de a schimba starea nenorocită, în care abia reușim să supraviețuim: să transformăm suferința în forță și scîrba în revoltă.

Avem o lume de cîștigat !

Silviu Șomîcu

În acest număr

Sistemul Bologna	p.2
Limba de tinichea	p.3
Clasa pregătitoare	p.5
Analfabetismul	p.6
Răbdarea-cheia succesului	p.9
Sindicatul „Spiru Haret” condamnă directorii	p.10
PROTESTE ȘI GREVE	p.11
România, țară liberă ?	p.12
China nu abandonează educația profesională	p.16

Un viitor pentru educație

Urmările aplicării Sistemului Bologna

Sistemul Bologna trebuia să uniformizeze sistemele europene de educație, dar a reușit să afecteze grav în fiecare țară sistemul educațional.

În România, implementarea sistemului Bologna a generat probleme grave pentru tinerii absolvenți care întâmpină mari dificultăți pentru a se angaja în domeniile pentru care s-au pregătit.

Acest sistem presupune costuri mai mari, pentru utilizarea diplomei fiind necesar urmarea cursurilor unui masterat. Pe lângă sistemul Bologna, Guvernul român a avut o politică de privatizare a învățământului, ceea ce a dus la apariția de adevărate fabrici de diplome, a b s o l v e n Ț i i universităților private neavând absolut nicio pregătire.

Singurul lor interes este diploma obținută după finalizarea studiilor.

În anul 2012 peste 200.000 de elevi au susținut examenul de Bac, din care doar 45% au promovat acest examen. Este cel mai mic procentaj de promovabilitate din istorie. Rezultatele de anul acesta exprima în cifre seci scăderea calității învățământului românesc.

Uneori diplomele se puteau obține și fără ca „absolvenții” să fi fost studenți, iar presa a relatat mai multe astfel de cazuri. Care este, însă, legătura între examenul de bac și învățământul universitar privat? Este evident că atunci când cunoștințele nu mai contează nici măcar pentru a accede la o facultate, elevii își pierd și ultimul interes pentru a aprofunda materia de liceu din cauza celor care au nevoie doar de materie primă pentru fabricile de diplome.

Dar într-un sistem capitalist, unde banul contează, la ce mai folosește o diploma de bac? Oparte din miliardarii lumii nu se disting prin școlile făcute și toată lumea scrie despre ei.

Bill Gates, Richard Branson, Carlos Slim - cel mai bogat om din lume la ora actuală, Mark Zuckerberg (Facebook), Ion Țiriac, Ilie Năstase, Gigi Becali sunt doar câțiva dintre ei.

Goana după bani nu va încuraja niciodată cultura și educația.

Iar într-un sistem capitalist, banul este cel care comandă. Dar banul public, nu este și el tot ban? Nu ar trebui să servească interesului public, iar forța sa să se impună prin voința publică? Ba da, așa ar trebui, numai că în zilele

noastre banul rămâne public doar prin contribuabilii săi, nu și prin decizia întrebuintării acestuia, decizie aflată în mâinile unor privați și mai ales a Fondului Monetar Internațional. De aceea, banul public, precum și întreg spațiul public (inclusiv învățământul), trebuie să fie realmente sub controlul public, iar nu privat.

Tinerii din întreaga lume se trezesc și conștientizează că trebuie să-și apere drepturile. Un bun exemplu în acest sens sunt tinerii din Grecia Care au ieșit în stradă împreună cu ceilalți muncitori din Grecia împotriva reformelor promovate de U. E. și F. M.I.

În ceea ce privește tineretul din România, situația este mai dificilă ca oricând. Printre drepturile pierdute de noi, tinerii din România se numără și învățământul gratuit la toate nivelurile. Rata analfabetismului în România este într-o creștere accelerată. Din ce în ce mai mulți copii de vîrsta școlară abandonează studiile gimnaziale se opresc pentru că părinții celor mai mulți dintre ei nu își pot permite cu greu să îi trimită la liceu.

Conform raportului de monitorizare al

Comisiei Europene, pe 2008, pentru România, arată că 53,5% din adolescenți au abilități reduse de a citi, de a scrie, și de a edectua calcule matematice elementare. Peste 40% din elevii români au performanțe sub standardele PISA (Programme for International Student Assessment- Programul internațional de evaluare a elevilor.)

În ceea ce privește învățământul universitar public, în acest sector s-au pierdut cele mai multe drepturi. De la an la an a crescut cuantumul taxelor de școlarizare și s-au pierdut cele mai multe drepturi. De la an la an a crescut cuantumul taxelor de școlarizare și s-au redus numărul locurilor subvenționate de la buget. De asemenea, odată cu introducerea sistemului Bologna învățământul universitar a fost bulversat, iar diplomele de licență și-au pierdut valoarea academică.

Instruirea a devenit un lux pentru copii familiilor defavorizate. Astfel, unica lor alternativă este delictvența, aici incluzînd și consumul de droguri. Consul de stupefiant în România a luat o amploare prin comercializarea așa numitelor etnobotanice.

Guvernul țării ascunde starea de fapt reală și menține o iluzie de normalitate (în sensul că economia merge bine ,

Un viitor pentru educație

LIMBA DE TINICHEA

„își revine”, dar de fapt totul este susținut prin împrumuturi externe care să îi ajute să cîștige alegerile.

Cei mai grav afectați sunt tinerii începînd de la cei mai tineri (reducerea salariilor profesorilor, închiderea școlilor, reducerea ajutoarelor duc la o degradare a actului educațional precum și la o creștere a ratei abandonului școlar. „Măsurile economice” luate de Guvern au redus posibilitățile tinerilor absolvenți de facultate să-și caute de lucru în străinătate lipsind țara noastră de principala forță motrice a economiei (primii care părăsesc țara sunt cei mai bine pregătiți și cu spirit de inițiativă).

Creșterea costurilor studiilor se accentuează, deși, prin lege, învățămîntul pînă în clasa a X-a este gratuit. Totuși, deși prin lege învățămîntul nu se plătește, elevii trebuie să-și achiziționeze manuale, care sunt foarte scumpe, iar începînd cu acest an trebuie să achite costurile legate de transport și cazare care inițial erau subvenționate de stat. De asemenea, bursele școlare universitare sunt modice, dar nu acoperă 10% din costuri.

Reducerea veniturilor populației (80% sub nivelul sărăciei, duce și la o înrăutățire a stării de sănătate în condițiile în care mulți nu-și mai pot asigura tratamentele medicale necesare. Guvernul Român prin Codul Muncii („Codul Sclaviei”) a afectat și mai mult tinerii care sunt simpli sclavi la mila patronului care îi poate ține în probă cît dorește. În paralel Guvernul a luat măsuri pentru reducerea prerogativelor sindicale și instituțiile statelor responsabile de apărarea drepturilor angajaților. În prezent, se anunță noi măsuri de suprimare a oricărui manifestări de protest, prin înăsprirea legislației în vigoare și înăsprirea pedepselor și amenziilor pentru cei implicați.

Angajările în instituțiile publice se fac prin relații sau cu bani, ceea ce determină tinerii și toate persoanele cu pregătire să își caute de lucru în sectorul privat sau în străinătate, dar duce și la o funcționare defectuoasă a instituțiilor, dat de incompetența persoanelor angajate.

Ramona Enache

Se tot vorbește, de o vreme încoace, despre limba de lemn. Am căutat și eu pe internet și am găsit o mulțime de articole. În 2008 a apărut chiar și o carte, „Dicționarul limbii române de lemn”, Aurel Sasu, Ed.Paralela 45, și există și o alta, „Așchii dintr-o limbă de lemn”, a lui Radu Paraschivescu.

Se pare că limba de lemn a fost studiată de autori de seamă, cum ar fi Umberto Eco, Lucien Sfez, Louis Martinez, Groppo, în timp ce binecunoscutul Orwell vorbea încă de prin anii 80 de „newspeak”.

Dar înțelesul dat acestei „limbi de lemn” nu e nici pe departe foarte clar.

Pe de o parte se vorbește cu insistență, inclusiv în Wikipedia românească, despre „limbajul utilizat de oficialitățile regimurilor comuniste”, ori de o „limbă inventată (!?) de activiștii de partid pentru comunicate de presă sau pentru discursuri oficiale”, lucru evident imposibil și absurd.

O astfel de propagandă procapitalistă, împotriva tuturor valorilor stângii politice în general, s-a dezlănțuit după 1989, atingând forme paroxistice și ducând treptat la împingerea întregii țări, a opiniei publice și chiar a poziției partidelor politice tot mai la dreapta ideologică. Tot mai multe lucruri, drepturi ale clasei muncitoare, ale majorității poporului sunt răpite în beneficiul patronatului și paguba celor mulți. Noul cod al muncii ori recentul proiect al legii unice a salarizării sunt exemple clare în acest domeniu, ce nemulțumesc

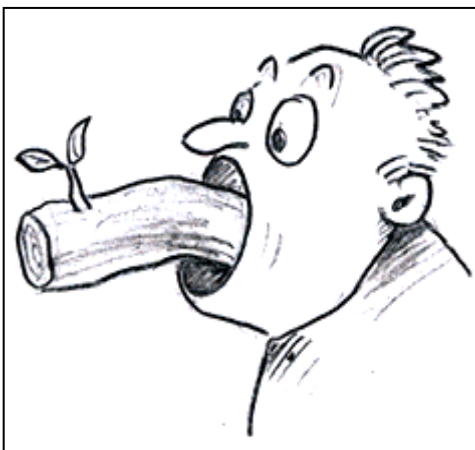
sindicatele, fiind în schimb pe placul patronatului, care-și sporește drepturile și îngrădește și mai mult pe cei fără averi.

Al doilea sens al limbii de lemn, folosit implicit, e cel al unui limbaj de specialitate, propriu fiecărui domeniu, utilizat de „toți specialiștii” – medici, juriști, militari, preoți, magistrați, chimiști ș.a, ca un jargon de specialitate, ce trebuie însă descifrat, înțeles. Cu o asemenea abordare ne apropiem mai mult de realitate. Într-adevăr, fiecare domeniu de activitate, fiecare știință are

propriile sale noțiuni, propria sa formă de exprimare, care trebuie învățată, înțeleasă, „tradusă” în limbajul cotidian, cel al culturii generale medii la un moment dat. Dar, asta implică o formă de cunoaștere.

O învățare, familiarizarea cu un anumit domeniu. Un exemplu la îndemână ar fi limbajul medical, de care ne ciocnim toți, și pe care suntem nevoiți să-l descifrăm, inclusiv citind multe articole cu conținut medical de prin ziare și reviste. Același lucru se întâmplă și în alte domenii. Dacă ai un proces la tribunal ești nevoit să apelezi la termeni juridici, dacă în schimb ai de-a face cu poliția folosești alți termeni, o altă exprimare. În domeniul circulației de ex., limbajul de specialitate și cel cotidian se află mult mai aproape, dar sensurile nu sunt însă identice, ca în următorul ex.: un pieton *a traversat* ori *s-a angajat în traversare*, cea din urmă fiind o exprimare mult mai clară a intenției respectivului, decizia lui, care

(continuare în pag.4)

O educație pentru viitor

Limba de.... (continuare din pag.3)

s-a dovedit greșită la un moment dat. Ori, putem lua limba de lemn a prezentatorilor: *vocea de peste ani* de ex. nu-i egală ca exprimare și ca valoare emoțională cu *a murit demult*.

Limba este un instrument extrem de bogat, nuanțat și manevrabil, ce trebuie folosit cu toate nuanțele lui, iar nu într-un mod simplist și identic în toate împrejurările.

La fel se întâmplă și în științele sociale, de care omul cotidian se simte mai aproape și crede (!) că e la el acasă. Ca și în celelalte specialități, lucrurile nu stau chiar așa. Cineva zice că noțiuni ca *lupta de clasă*, *dictatura proletariatului*, *imperialiști* „ar face parte din limba de lemn, pe care dacă încerci să-l înțelegi riscai să-ți scrântești mintea” ... Vai și amar de săraca minte a autorului respectiv! E cu totul fals. Sunt noțiuni specifice filosofiei politice marxiste, ce au pătruns ca noțiuni științifice în limbajul științelor sociale al întregii lumi la ora actuală.

Pe lângă toate acestea, putem vorbi de un al treilea sens al limbii de lemn, cel al impunerii unor automatisme verbale, a unor șabloane de exprimare, clișee, formule standard. Ele se realizează prin limbajul cotidian, al TV și presei, prin folosirea lui în mod curent, care depinde de epocă, de o

anume orientare ori chiar de modă.

Și azi se întâmplă același lucru. Se formează un nou limbaj, atât în domeniul propagandei de stat, atotstăpânitoare și care ne vără cu forța pe gât

limbajul *democrației* adică al *capitalismului*, cel „autentic occidental”, a l *p i e ț e i*, *individualismului și proprietății private*. El e pe toate gardurile, intoxică toate mințile, de la omul ce se uită doar duminica la știri și până la politicianul care fără acest limbaj de tinichea nu-și mai câștigă pâinea cea de toate zilele.

Noii politicieni au învățat noua limbă oficială a politicii, cu *intrăm în UE*, *angajamente europene*, *aliații nord-atlantici*, *monitorizare*, *interesele comunității internaționale* pentru *interesele SUA și UE*, *cetățeanul* – în loc de *oameni ai muncii*, *comunitatea* – în locul *patriei*, *Europa*, *SUA* în locul *URSS* ... La acest limbaj s-a raliat media și marketingul politic, limbajul de tinichea

având azi o influență covârșitoare. „Constrâns de presă – scria Ovidiu Raetchi – de consilieri și de modele de succes, politicianul mediu nu mai poate utiliza o altă stilistică. Voluntar sau nu, el învață formulele-cheie și le vehiculează în orice ocazie. Limbajul

profesionist a devenit în fapt materie obligatorie. Iar acest caracter îl transformă în limbaj de lemn.” De tinichea, că-i „altul” ...

De fapt, termenul de limbă/limbaj de tinichea nu e inventat de noi. Într-un articol din revista „Lumea” (5/2008, p.87), Viorel Patrichi scrie: „Limbajul de lemn se transformă sub ochii noștri în limbaj de tinichea (!). E adevărat mai lucioasă, dar de tinichea.”

Iar mulți, prea mulți, în special tineri, dar nu numai, adoptă acest limbaj de tinichea, absolut necritic, printr-un automatism rău înțeles, găsindu-l „cool”, „political correct” cum se zice acum, impunând parcă o diferențiere în sens pozitiv de limbajul de lemn al părinților. Dar nu este așa. Limbajul de

tinichea, plin cu americanisme preluate pe nemestecate, nu este cu nimic superior. Din contră. Alterează specificul limbii, impune o serie de barbarisme, care nici măcar neologisme nu sunt, atât în lexic, cât și în sintaxă și chiar în ortografie. *Individualismul* nu este superior *colectivismului*, *marele licurici* ne impune condiții politice ce afectează grav independența și suveranitatea țării, *comunitatea europeană* ne vără pe gât laptele, carnea, legumele, supermarketurile și interesele ei. Iar cuvintele se scriu și se despart – mai nou – nu după regulile limbii române, ci ale celei engleze-americane: în limba română se scrie *subiect* și nu *soobiect*, și și nu *shi*, *pentru* că și nu *pt.k*, e *cre-din-ță* și nu *cred-ință* etc.

Așadar, n-am făcut altceva în toți acești ani de după revoluție decât că am înlocuit o limbă de lemn, așa cum era ea, cu o limbă de tinichea, cu nimic superioară, care însă nu servește majorității poporului, ci o propagandei capitaliste, că doar există și aceasta în mod incontestabil, chiar dacă nu se recunoaște fățiș, și pare mai voalată, mai puțin evidentă decât precedenta, în folosul imperialiștilor, a unei minorități avute, total indiferentă la soarta poporului și a țării, dar în schimb foarte sensibilă la cerințele, impuse de fapt, ale UE și SUA.

Șt. Petra

Clasa pregătitoare

**Ministrul educației,
Remus Pricopi a semnat
un acord**

După consultări cu federațiile sindicale și cele ale asociațiilor de părinți, Ministrul educației, Remus Pricopi a semnat un acord ce prevede menținerea clasei pregătitoare ca parte a învățământului obligatoriu începând cu vârsta de 6 ani. „Organizarea clasei pregătitoare va fi mai flexibilă din punctul de vedere al locului de desfășurare a activității. Altfel spus, directorul școlii prezintă părintelui oferta pentru clasa pregătitoare în funcție de spațiile disponibile, respectiv în școală sau în grădiniță”, a spus Remus Pricopi.

„Clasa pregătitoare face parte din ciclul primar. Rămâne la școală din punct de vedere metodologic. Pot fi și excepții, așa cum au fost și anul trecut din punct de vedere al locului fizic unde se va desfășura. În 97% din cazuri, clasa pregătitoare se desfășoară în școli. Există cazuri speciale, când nu au avut loc în școli și, ele funcționează în continuare în grădinițe”, a afirmat Pricopi.

El a precizat, că a solicitat o situație pentru acele 3% din cazuri, iar dacă va fi posibil, acele clase vor fi mutate în școli.

„Efortul financiar extraordinar a fost anul trecut. Din punct de vedere al spațiului, lucrurile sunt echilibrate în școli și grădinițe. Din punct de vedere al locurilor avem un pic mai multe în grădinițe, decât numărul de copii, raportat la cifrele de față.

Se lucrează la un recensământ al copiilor”, a mai spus ministrul.

Ministrul educației a precizat că, indiferent de locul unde este organizată clasa pregătitoare, fie la școală, fie la grădiniță, activitatea se va desfășura după același curriculum, cu personal calificat pentru învățământul

primar. Totodată, în cazul în care un copil are vârsta de 6 ani, dar părintele nu dorește înscrierea în clasa pregătitoare, acesta trebuie să facă dovada că respectivul copil nu corespunde pentru această formă de învățământ.

De asemenea, acolo unde nu sunt spații pentru organizarea clasei pregătitoare, inspectoratele școlare vor implica autoritățile locale pentru identificarea acestora. Dacă părinții vor opta pentru o altă unitate de învățământ, decât cea de circumscripție,

solicitarea va putea fi rezolvată în funcție de locurile disponibile și pe baza unor criterii de

**Până la 31 martie va fi
aprobată metodologia de
înscriere**

Înscrierile în clasa pregătitoare sunt stabilite pentru luna aprilie, potrivit acordului semnat de Ministerul Educației cu federațiile sindicale și cu asociațiile de părinți din învățământul preuniversitar. Același acord prevede, ca în acest an să se permită înscrierea în clasa I a acelor copii, care nu au parcurs clasa pregătitoare, deși aveau vârsta prevăzută de lege pentru acest lucru.

Înscrierea copiilor în funcție de vârstă, la 31 august 2013 într-o formă de școlarizare, S se va face după mai multe criterii. Astfel, copiii cu vârstă mai mică de 6 ani se pot înscrie în clasa pregătitoare, dar nu obligatoriu, numai după ce li se va face o evaluare specifică. Copiii cu vârste cuprinse între 6 și 7 ani, se vor înscrie obligatoriu în clasa pregătitoare, iar cei cu vârstă mai mare de 7 ani se vor înscrie în clasa I.

Conform statisticilor Ministerului Educației, în prezent, sunt în clasa I 203.371 de elevi, iar în clasa pregătitoare, 129.756 de elevi.

Totodată, în grupa mare de la grădiniță sunt 210.867 de copii.

George Constantin

Realități și perspective

Analfabetismul, o “boală” ce macină România și lumea

România conduce în Europa

Studiile publicate la începutul anului 2013 arătau că România este țara cu cei mai mulți analfabeți din Europa, căci 6% din populație nu știe carte, adică 150.000 de români trebuie “să pună degetul”, pentru că nu știu să semneze.

Bogdan Simion, președintele Federația Organizațiilor Neguvernamentale pentru Copil, a mai declarat că 41% dintre elevii români au acasă mai puțin de zece cărți, iar aproape 100.000 de copii de școală, nu frecventează cursurile, nici o zi, într-un an. Reprezentantul UNICEF în România, Sandi Blanchet vorbind despre copiii care au abandonat școala anul trecut spunea că : „Sunt 40.000 de copii, cu vârste între 6 și 15 ani, care nu s-au dus la școală nici o zi. Au stat acasă sau uneori pe stradă, fără să facă nimic, fără să învețe nimic.

Este vorba despre ceea ce noi, la UNICEF, numim o „urgență tăcută“. E tăcută, pentru că nu produce titluri răsunătoare de presă, nu deschide jurnalele de știri, dar este o urgență pentru că acești copii își pierd copilăria și pierd șanse și momente importante, iar România își subminează propriul viitor. Este deci nevoie să se facă toate demersurile pentru ca toți copiii să meargă la școală, să primească educație de calitate, să obțină o calificare, astfel încât ei să devină mai târziu cetățeni, care să producă și să sprijine dezvoltarea României“.

Referindu-se la cauzele abandonului, Cătălin Popa, directorul organizației World

Vision, a subliniat în acest context că cei mai mulți dintre copii abandonează școala, în principal în mediul rural, din cauza sărăciei, dar și a lipsei de educație a părinților, care nu înțeleg importanța școlii.

Războiul ucide școala

În lume, se înregistrează aproximativ 775 de milioane de persoane, care nu știu să scrie și să citească. Aceste date au fost publicate într-un raport al UNESCO. Potrivit UNESCO, aproape două treimi dintre

analfabeți sunt fete și femei. Cele mai multe locuiesc în Asia de Sud și de Est, de asemenea, în Africa.

Una dintre principalele cauze ale numărului mare de analfabeți constă, după părerea UNESCO, în conflictele armate. Războaiele „obligă să se cheltuiască banii pentru necesitățile defensive, în loc ca aceștia să fie cheltuiți pentru educație“. „De asemenea, conflictele reduc creșterea economică, duc la răspândirea sărăciei și distrug infrastructura“, se menționează în raport.

**Andrei Bucurescu
Pitești**

Tinerii fără viitor

Guverul georgian, va trebui să rezolve principala problemă națională – problema șomajului. Potrivit datelor oficiale el este de 16,5 % dar potrivit sondajelor de opinie, afectează 50% din populație

Această problemă este foarte actuală pentru tineri. Două treimi din tinerii între 20 și 24 de ani sunt șomeri.

Promisiunile guvernului georgian de a crea locuri de muncă sunt lipsite de orice temei. Economia și nu miniștrii creează locuri de muncă. Autoritățile trebuie să se îngrijească de crearea mediului necesar creșterii economice, subliniază analiștii.

Guvernul se concentrează numai asupra turismului. Dar acest lucru nu aduce foloase tinerilor, este convins vice-președintele Congresului mondial al popoarelor din Georgia, Hvicia Tolordava.

„Există pericolul ca tinerii georgieni se vor transforma în personal de serviciu pentru europenii, care vin aici la odihnă. Ei nu au nevoie de oameni calificați, ei au nevoie de chelneri, personal hotelier, administratori și altele“.

Acum în Georgia se pot găsi locuri de muncă în sectorul bancar sau în poliție. În primul caz este nevoie de protecție, iar serviciul în poliția georgiană – după publicare informațiilor privind torturile în închisori – își pierde popularitatea văzând cu ochii. De aceea, tinerii își pierd motivația de a obține o profesie. Ei nu văd sensul diplomei – deoarece cu ea nu se poate găsi de lucru.

De fapt și diplomele le primesc foarte puțini tineri. Studiile în învățământul superior costă în jur de 12.000 de dolari. Salariul mediu în Georgia este de 195 de dolari, iar aproape o treime din populație în general trăiește sub nivelul sărăciei.

În vara anului 2011, fostul președinte Mihail Saakașvili a declarat că studenților, care nu cunosc limba engleză, nu li se vor mai elibera diplome.

Dar aceste cunoștințe, nu sunt o garanție că ei vor găsi un loc de muncă.

Experții sunt convinși că problemele legate de educație și șomaj vor persista, dacă nu se va schimba politica de stat.

Problema nu constă în ce limbi va cunoaște absolventul, ci cum le va folosi el în Georgia.

**Mihai Răducu
Râmnicu Vâlcea**

Influența contextului socio-economic al familiei asupra educației copiilor

„Copilul își desăvârșește primele experiențe de viață, în familie. În mediul social restrâns, alături de părinți, frați și rudele sale, copilul își apropie primele experiențe sociale. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia, îi vor modela puternic modul de viață, personalitatea și curajul de a aborda viața.” (E. Vrășmaș)

Trăim într-un secol înaintat, în care viața este tumultuoasă cu înnoiri și schimbări atât de rapide, încât cu greu le mai putem face față. Îi pregătim pe copii pentru un viitor, care se pare că va fi mult mai deosebit de ceea ce am cunoscut și cunoaștem. De aceea, la dificila construcție a omului trebuie să participăm cu tot mai multă precizie, în mod științific. Școala și familia au un rol esențial în acest proces.

Ceea ce se învață în primii ani constituie punctul de plecare al dezvoltării complexe a individului și de aceea este important ca mediul familial să fie conștient și responsabil.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului.

Din punctul de vedere al dezvoltării individuale, familia oferă:

- primul grup social, în care copilul exersează comportamente sociale și se descoperă pe sine;
- climatul de siguranță afectivă necesar dezvoltării componentelor personalității, atât la vârstele mici, când este determinant, cât și mai târziu, când constituie factor de echilibru și compensare în rezolvarea problemelor sociale;
- este primul mediu de creștere și dezvoltare intelectuală, motivațională,

afectivă, estetică, morală;

- reprezintă modelul prim al comportamentelor sociale viitoare;
- constituie legătura biologică de bază a individului;
- este cadrul de dezvoltare a individualității și posibilitatea

să se alăture părinților în străinătate. Tendința plecării în străinătate, mai ales dacă acolo se află deja un părinte sau măcar o rudă, induce un risc de întrerupere a studiilor după încheierea ciclului gimnazial, risc la care sunt expuși mai ales băieții cu rezultate mai

slabe la învățătură, provenind din familii cu venituri mai mici și capital educațional mai puțin, locuind în principal în zona rurală, în orașe mici sau foarte mari. Există o problemă destul de delicată, care se ridică: ar fi mai bine să se rămână în România și părinții să nu aibă bani, astfel să nu aibă posibilitatea să-i educe și să-i îngrijească sau e mai bine să plece,

eliminându-se problemele financiare, însă să rămână copiii în grija altor persoane sau doar cu un părinte. Lucrurile nu pot fi privite în alb și negru, însă trebuie evidențiate consecințele psihologice care apar ca urmare a absenței, numai a unuia din părinți pe o perioadă mai lungă. Din momentul nașterii, copilul observă că există două persoane în jurul lui cu roluri diferite. Împreună, părinții îndeplinesc toate funcțiile familiale. Funcția instrumentală este legată mai mult de tată, iar cea afectivă de mamă. În aceste condiții apare identificarea băiatului cu tatăl, iar a fetei cu mama, necesară constituirii identității de sine a copilului. Această identitate este afectată, când nu există ambele figuri parentale în preajma copilului.

Copiii învață să accepte limitele și disciplina, pe care părinții o impun. El poate manipula prin dualitatea lui pe

Foto: V. Stănescu

valorizării individuale datorită încărcăturii afective, care îi leagă pe membrii ei;

- constituie o legătură între trecut și viitor.

Educația primită de copil în familie influențează hotărâtor întreaga devenire a personalității sale, modul în care aceasta se cristalizează. De felul în care părinții se comportă cu copilul depinde în foarte mare măsură, dacă acesta va deveni un adolescent, și apoi un tânăr, echilibrat, autonom, independent, responsabil, sau dimpotrivă, o persoană instabilă, anostă, obedientă etc. Este evident că rolul familiei în conturarea identității de sine, în general, a identității vocaționale, în special, nu poate fi substituit de nici un alt mediu educațional.

La nivelul dorințelor, se constată însă că unii dintre elevi ar vrea mai degrabă

Resurse didactice

Influența...(continuare din pag. 7)

părinții care nu sunt uniți. De exemplu, când nu reușește să obțină ceva de la unul din părinți, încearcă de la al doilea și reușește astfel, în cele mai multe cazuri și invers. La vârsta de trei ani, copilul, crede că el este cel mai puternic. Omnipotența este o iluzie, o fantezie a copilului, părinții fiind cei care îl fac să revină cu capul pe pământ prin educație și prin limitele impuse. În momentul când acestea nu sunt, copilul se simte puternic, însă în momentul când nu reușește să facă față problemelor intervine dezamăgirea și frustrarea.

Astfel, fiecare despărțire pe parcursul vieții lor va fi traumatică și accentuată. Eforturile vor fi îndreptate spre evitarea despărțirii, chiar dacă uneori aceasta este necesară. Astfel, vor apărea multe compromisuri și tulburări afective. Intervine și lipsa atașamentului, care nu poate fi compensată în niciun fel.

Lipsa de afectivitate este de cele mai multe ori autocompensată prin cheltuieli nejustificate și prin imaginea afișată, însă banii nu pot compensa lipsa părinților și rolul lor în dezvoltarea copilului și în viața de zi cu zi. Absența părinților sau doar a unuia, poate conduce și la probleme școlare, copilul nu se mai concentrează, se închide în el sau devine neliniștit, abandonează școala, uneori, nu are nimeni puterea să-l controleze.

Copilul suferă de disciplină, de lipsa de imitare. Părinții plecați sunt de mai multe feluri: care sună des, care vin acasă la câteva luni și îi vizitează sau care numai trimit bani. În această privință, autoritățile trebuie să impună ca plecarea în străinătate să aibă loc după ce s-a lăsat copilul pe mâini bune și s-a luat angajamentul de a se ține un contact permanent cu copiii, cu toate că cele mai moderne mijloace de comunicare, telefonul sau internetul nu țin loc de căldură umană și de un sfat dat de aproape, cu afecțiune părintească. Din păcate, această datorie se uită când se ajunge în străinătate și, dacă la început era în plan rămânerea pentru o perioadă scurtă, aceasta se prelungește pînă se ajunge la instalarea unei rupturi puternice între părinți și

copii.

Susținerea socială din partea familiei este foarte importantă la vârsta copilăriei și adolescenței. Cercetarea indică un fapt: copiii și tinerii, care percep că sunt iubiți și acceptați așa cum sunt, au o mai mare stimă de sine decât cei care, obiectiv sau subiectiv, acuză lipsa acestui suport. Apropiati de cei din urmă, sub aspectul nivelului mai scăzut al stimei de sine, sunt și copiii (adolescenții) care simt că pentru a fi apreciați sunt condiționați de anturajul lor familial (performanțe școlare, activități extrașcolare, relații sociale selective).

Familia este recunoscută ca cel mai puternic agent socializator în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici. În primii ani ai dezvoltării copilului, familia este esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Ea îndeplinește aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului. În familie, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile (motorii, cognitive, afective), motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cum ar fi cei genetici și sociali, este dificil de decelat. Este sigur faptul că familia reprezintă un factor esențial în creșterea, dezvoltarea și educarea copilului.

Modul de relaționare din familie, climatul afectiv și modelul socio-cultural al acestora sunt importante pentru integrarea socială și constituirea comportamentelor sociale. Prin relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valoarea și-și descoperă propria persoană.

În familia tradițională, a fi părinte era mai mult o obligație socială, în timp ce în familia modernă acest statut este văzut mai mult ca un privilegiu asumat din proprie convingere. Prin urmare, o relație parentală ar trebui să fie caracterizată prin echilibru, afecțiune, cooperare și cadru relațional optim.

Părinții pot avea un stil parental unitar sau divergent. Stilurile parentale pot influența dezvoltarea cognitivă a copiilor. După Baumrind (1980), cele

trei stiluri parentale sunt: stilul autoritativ (stil de a îngriji copilul, cerând și dând explicații), autoritar (stil bazat numai pe cerere din partea părinților, fără a răspunde nevoilor copilului) și permisiv (părinții doar oferă fără să ceară nimic). Părinții care nu se implică formează un alt stil parental, care a fost adăugat la celelalte trei: stilul indiferent. Aceste stiluri dau formă cogniției copilului.

Câștigurile obținute, sunt importante, atât pentru familie, cât și pentru comunitatea din care face parte familia, însă această migrație spre țările mai dezvoltate are și numeroase aspecte nedorite, precum: destrămarea familială, „abandonul” copiilor la bunici, la alte rude, sau în unele cazuri lipsit de supravegherea unui adult.

Adesea, plecarea pornește incontestabil de la nevoia de a reuși, de a avea o stare materială mai bună, din dorința de a oferi mai mult familiei și copiilor. Însă, această „plecare” este un fenomen complex și cu multe implicații pentru copil. Familia este cea care conferă siguranța și primul model de apartenență la un grup, la o matrice cu care copilul se identifică și prin care își dezvoltă propria autonomie și propria identitate. Orice modificare pe care această matrice o suportă își pune amprenta și asupra dezvoltării copilului și a modului în care reușește să se adapteze la noua realitate.

Structura afectivă a copilului este deosebit de fragilă, în special la vârstele mici și sensibilă la orice schimbare ce o poate pune în pericol. Este esențial să înțelegem, modul, în care percep copiii această „plecare”, trăirile și așteptările lor.

Familia este unul din factorii care prin legea nescrisă a naturii, dar și prin legea scrisă a drepturilor omului, are obligația de a oferi un climat cald, afectiv, ocrotitor. S-a demonstrat, că cea mai bună metodă de susținere afectivă și stimulare motivațională este lauda, încurajarea. În schimb, cearta, bătaia, critica exagerată se soldează cu destrucțiuni ale personalității, cu nesupunere chiar în fața autorității.

Prof. Filip Nicolae
Liceul Tehnologic "Alexandru
Macedonski", Melinești, Dolj

Răbdarea-cheia succesului

ADHD – Atențion Deficit Hiperactivity Disorder înseamnă Deficit de Atenție/Tulburare hiperkinetică și este una dintre cele mai frecvente afecțiuni comportamentale întâlnite la copii și adolescenți. Putem numi această afecțiune, ca fiind o tulburare de dezvoltare caracterizată prin inatenție, impulsivitate și hiperactivitate persistentă. Această boală afectează anumite zone ale creierului, care îi ajută pe copii să rezolve probleme, să planifice lucrurile, să înțeleagă acțiunile celorlalți și să-și țină sub control impulsurile.

În majoritatea cazurilor tulburarea este însoțită de comportament de tip antisocial, delincvență și dificultăți de adaptare școlară. Studiile arată că un procent de 5 % din copiii de vârstă școlară prezintă simptomele ADHD. ADHD-ul debutează în copilărie și poate persista și la vârsta adultă. La unii

Foto: V. Stănescu

copii, simptomele dispar odată cu înaintarea în vârstă dar în jur de 60% dintre cei diagnosticați cu ADHD prezintă simptomele și la vârsta adultă. Această tulburare este mai frecventă la băieți decât la fete. Raportul este de 4-1 în favoarea băieților.

Conform Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM-IV-TR) simptomele ADHD se împart în trei categorii:

- deficit de atenție ;
- hiperactivitate și impulsivitate ;
- combinat ;

Împărțirea a fost realizată în funcție de simptomele înregistrate la fiecare copil pe o constanță de timp. Astfel:

Tipul deficit de atenție – prezintă șase sau mai multe simptome de deficit de atenție ;

Tipul hiperactivitate și impulsivitate – prezintă șase sau mai multe simptome de hiperactivitate și impulsivitate ;

Tipul combinat – prezintă șase sau mai multe simptome de deficit de atenție, șase sau mai multe simptome de hiperactivitate și impulsivitate ;

Simptomele pot fi observate de la vârsta de 3 ani, dar diagnosticarea nu poate fi făcută înainte de 6 ani.

Părinții și cadrele didactice pot să-și dea seama de aceste simptome datorită manifestărilor copilului la școală și acasă sau în alte medii sociale. Iată câteva din manifestările copilului care trebuie luate în seamă de către educatori și părinți pentru solicitarea unui ajutor din partea specialistilor:

Manifestări prin hiperactivitate și impulsivitate :
este extrem de agitat, neastâmpărat, neliniștit;

folosește un limbaj necontrolat;
începe să plângă în activități;
părăsește locul fără a avea vreun motiv;
răspunde la întrebări în mod frecvent fără a ridica mâna și a aștepta terminarea întrebării;
se îmbulzește să fie primul la plecarea din clasă ;
nu are răbdare să fie servit, se servește primul

sau printre primii;

ia lucrurile colegilor fără nici o permisiune ;

trage de hainele colegilor când are nevoie de atenție, neinteresându-l că-i afectează ;

Manifestări prin deficit de atenție :

dificultăți de focalizare asupra unui anumit lucru ;

nu poate da atenție detaliilor și prezintă o tendință pregnantă către dezordine prin lipsa de organizare a obiectelor din mediul înconjurător;

imposibilitatea reținerii temelor pentru acasă datorită pașilor care trebuie urmați: reținerea temei pentru a doua zi; reținerea cărților și caietelor folosite pentru efectuarea temelor; aducerea aminte că tema trebuie efectuată; adusul temei a doua zi la școală; predarea temei pentru control; orice proces care are mai mulți pași este o provocare pentru copiii cu ADHD prin deficit de atenție; acasă un copil cu deficit de atenție :

este uituc (uită ce a făcut);

își pierde în permanență jucăriile;

păstrează dezordine în camera lui sau în camera în care locuiește;

are dificultăți de concentrare la

(continuare în pag.10)

Resurse didactice

Răbdarea(continuare din pag. 9)

diferite jocuri sau alte activități;

este atras foarte mult de jocurile video sau desenele animate, deoarece acestea constituie o sursă permanentă de distragere a atenției;

Manifestări de tip combinat :

copiii prezintă impulsivitate și hiperactivitate, cât și deficit de concentrare a atenției ;

lipsa îndemnării;

echilibru foarte slab;

deprinderi slabe în activitățile motorii ;

uneori este periculos pentru el și pentru ceilalți;

are o autocenzură deficitară și reacționează foarte ușor la diferite provocări;

Întotdeauna diagnosticul este pus numai de către specialiști. Părinții și educatorii nu pot pune diagnostic niciodată.

Prof. Mircea Tiberiu atrage atenția asupra creșterii numărului copiilor care prezintă această afecțiune

și pune această creștere pe seama condițiilor de viață, a urbanizării și a schimbării modului de viață al familiei.

Copiii sunt privați de libertatea de a-și consuma energia în activități fizice, în special prin jocuri în aer

liber. Nu se mai duc pe jos la școală, sunt duși de către părinți cu mașina, li se impune un program de somn în timpul zilei, sunt supuși la constrângeri și frustrări care duc la stocarea energiei neconsumate.

Alimentația copiilor conține tot mai multe substanțe energizante. Trebuie să fie evitate zahărul rafinat,

aditivii alimentari, grăsimile hidrogenate, cofeina și sarea.

**Psiholog,
Mihai Cîrlogea**

Sindicatul „Spiru Haret“ condamnă directorii ce aprobă teroarea în școală

COMUNICAT

Federația Sindicatelor din Educație „Spiru Haret“ va face toate demersurile necesare

inspectorul școlar ar fi trebuit să aștepte rezultatele cercetării disciplinare și abia apoi să facă declarații în ceea ce privește posibila vinovăție a cadrului didactic.

MARIUS NISTOR
PREȘEDINTELE FEDERAȚIEI

pentru susținerea domnului profesor Mircea Ianchievici, de la Școala nr. 7 din Focșani, care a fost bătut în timpul unei ore de curs, de către rudele unui elev.

Federația critică declarațiile publice ale directorului unității și ale inspectorului școlar care, în loc să îl susțină pe cadrul didactic, au găsit de cuviință să se pronunțe doar pe baza unor informații neverificate.

Atât directorul unității, cât și

Considerăm că direct răspunzători, de situația creată, sunt foștii miniștri ai educației, care au desființat posturile de paznici din școli. La ora actuală, astfel de cazuri se pot repeta în orice unitate de învățământ din România și din cauza lipsei de implicare a autorităților locale, care ar trebui să implementeze măsuri de securitate speciale la nivelul fiecărei unități de învățământ.

Federația Sindicatelor din Educație „Spiru Haret“ condamnă acțiunile acelor

părinți, care apelează la violență împotriva angajaților din sistemul de învățământ.

De asemenea, federația noastră va propune ministrului educației, ca în Regulamentul de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, ce urmează să fie negociat cu federațiile sindicale reprezentative, să fie cuprinse măsuri mult mai stricte privind securitatea în școli, inclusiv încheierea unor protocoale cu reprezentanții Jandarmeriei și Poliției.

Ministerul Educației Naționale ar trebui să inițieze un act normativ prin care să se stabilească statutul angajaților din sistemul educațional și care să le ofere protecția necesară.

Solicităm public, tuturor autorităților locale să ia măsurile ce se impun, pentru ca astfel de evenimente să nu se mai repete.

PREȘEDINTE
Prof. Marius Ovidiu
NISTOR

PROTESTE ȘI GREVE

Sindicaliștii protestează iar guvernanții privatizează Poșta Română

La 12 februarie 2013, aproximativ 1.500 de angajați de la Posta Romana au protestat în Piața Constituției din Capitală, cerând demisia conducerii, pe care au acuzat-o de "incapacitate și nepăsare", care vor duce la reducerea salariilor, la desființarea de oficii poștale urbane și a tuturor ghișeelelor poștale rurale. Protestatarii au avut steaguri cu însemnul Federației Lucrătorilor Poștali din Romania și bannere pe care scria "Nica, demisia!", "Nu vinde Poșta!", "Disprețul vostru, protestul nostru", "Ion Smeeianu, sluga lui Nica", "Vrem să muncim", "Director general = 8000 euro/lună, poștaș 800 lei/lună, "Ultima redută, Poșta Română".

Actualii guvernanți continuă însă politica predecesorilor de distrugere prin privatizare a acestei adevărate instituții naționale, Poșta Română.

Protest al profesorilor la Lisabona

Zeci de mii de profesori de școală au participat în ianuarie la o acțiune de protest la Lisabona, pronunțându-se

împotriva reformelor din sistemul învățământului, care prevăd reducerea drastică a cheltuielilor.

Reprezentanții sindicatului profesorilor declară că reformele vor duce la creșterea orelor de muncă pe săptămână și vor îngropa posibilitatea de a avansa în carieră.

Pe 9 ianuarie, MAI a publicat un raport, în care se menționează că pentru depășirea crizei economice, Portugalia trebuie să disponibilizeze 20% de bugetari, să reducă cu 10% pensiile și să scadă considerabil cheltuielile pentru învățământ și sănătate.

Grevă la Chicago

La sfârșitul anului trecut, sindicatul învățătorilor din orașul american Chicago a declanșat o grevă, la care au participat aproximativ 30 de mii de învățători, iar 350 de mii de elevi nu au mers la școală.

Hotărârea a fost adoptată în pofida înțelegerilor, realizate în timpul tratativelor cu administrația orașului.

Primarul orașului Chicago, Rahm Emanuel a condamnat aspru decizia sindicatelor, declarând că ea dăunează intereselor copiilor, cerind încetarea imediată a grevei.

Ana Grozavu

Școala istoriei

România o țară liberă ?

Profeția lui Filip Teodorescu

Fostul colonel de contraspionaj Filip Teodorescu era citat de V.Roncea într-un blog:

"Nu afectez în nici un fel prestigiul contraspionajului român recunoscând, așa cum am făcut-o și în depoziția din 7 martie 1990, că eu și ofițerii de contraspionaj de la Timișoara nu am reușit atunci să evidențiem acest amestec străin (...) Este meritul presei în general, al unor gazetari iscoditori în special, că au găsit dovezi indubitabile ale amestecului străin în evenimentele din decembrie 1989"

(din declarația făcută în procesul de la Timișoara, la 14 octombrie 1991).

Și eu îmi amintesc o declarație a scriitorului Filip Teodorescu, din timpul lungilor nopți în care vedeam la televizor cum uneltele politico-juridice ale forțelor antinaționale îi „judecau” pe cei care își îndepliniseră datoria față de statul socialist. În cuvintele lui, fostul colonel de contraspionaj Filip Teodorescu exprima atunci următoarea idee: *România va colcăi de spioni timp de multe decenii de aici încolo.*

De atunci și până în prezent constat cu amărăciune că Filip Teodorescu avea dreptate. Câtă luciditate, atâta dramă. În toate instituțiile foarte importante ale țării mișună animale marcate cu fierul roșu de către stăpâni din Vest sau din Est, unele, precum Brucan, fiind dublu înfierate. Patrioti precum Nicolae Ceaușescu, Virgil Zbăganu, Virgil Săhleanu sunt asasinați, în timp ce turmele de animale înfierate ne calcă în picioare, erijându-se în guvernanți iubitori de nație și țară: Silviu Brucan, Ion Iliescu, Dumitru Mazilu, Nicolae Militaru, Victor Stănculescu, Petre Roman, Virgil Măgureanu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu, Mugur Isărescu, Daniel Ciobotea, Mihai Răzvan Ungureanu, Mircea Geană, Victor Ponta, Cristian Diaconescu, Teodor Meleșcanu ș.a. În ciuda diferențelor, toți ăștia au un profil moral-psihologic esențial-asemănător. Vă las ne-plăcerea de a identifica trăsăturile respective.

Manipularea românilor și slujirea străinilor

Feriți cei săraci cu duhul, căci ei pot crede că umilințele, genocidul la care este supusă națiunea română (ca și grecii și multe alte națiuni) constituie „democrație”, căci pentru ei seria de fapte pe care le observăm - de la Actul Constituțional, Codul Penal, Codul Muncii și până la dezactivarea contului AdSense de reclame pe blogul unui comunist - este expresia unei lumi drepte.

Eu sufăr, căci văd că *Împăratul e gol*. Nu sunt singur. Într-o emisiune „Sinteza zilei”, Victor Ciutacu a explodat: el spunea, după ziua în care Victor Ponta s-a comportat ca un trădător în ședința Parlamentului de validare a guvernului Mihai Răzvan Ungureanu, că e clară transmiterea ștafetei de la vechiul tandem de slugoi, Băsescu – Boc, la Ungureanu –

Ponta. Recent, acest Hopa-Mitică din politica românească, Victor Ponta, a fost chemat la ordin de Marele Licurici. Seara l-am văzut la... BI TV ! Un discurs rece, meschin-calculat, parcă tras la xerox după cel al lui Mihai Răzvan Ungureanu ori al lui Cristian Diaconescu, în care ideea principală a fost că, atunci când va pune mâna pe maneta puterii în România, va executa *neabătut* ordinele primite de la Marele Licurici, în chestiunea scutului antirachetă, a ratificării Tratatului Fiscal etc. Nici măcar nu mai era acid față de Băsescu. În cuvintele lui, pentru americani Băsescu este „un viitor fost om politic”, iar el, VP, este „un viitor om politic”. Am înțeles: doar se va schimba prestatorul de servicii sexuale pentru Marele Licurici. Dacă vom supraviețui, vom fi călcați de copitele acestui Ponta și ale altor animale înfierate de Marele Licurici ani și ani de aici încolo.

Ca amărăciunea să fie de pelin, traseistul clăpăug numit Meleșcanu, până ieri liberal, a ieșit din condiția lui de *acoperit* și a răspuns, prin intermediul Lacheului Șef, la porunca Marelui Licurici, devenind șef al SIE, în locul lui MiRîU. Aport, Meleșcanu !

Dacă ar fi să facem o statistică, am fi surprinși constatând cât de mare e procentul celor care sunt numiți în fruntea instituțiilor fundamentale ale Statului Român și care sunt marcați cu fierul roșu de către stăpâni din afara țării.

Doamne, dacă ești, unde ești ? Ne-ai abandonat într-o lume absurdă !

Prieteni, mi se întâmplă ceva ce n-aș fi crezut că e posibil: *mi-e dor de Nicolae Ceaușescu*. Defectele, greșelile lui îmi apar ca estompate de patriotismul lui. Ceaușescu și-a iubit țara chiar și în fața gloanțelor care l-au ucis. A trăit și a murit ca un om, în demnitate, iubindu-și patria. Chiar și călăii lui i-au recunoscut această calitate. N-a trăit ca un animal marcat cu fierul roșu.

Despre cei pomeniți mai sus eu nu am spus că toți sunt spioni, am sugerat că sunt animalele de muncă ale unor puteri străine. Cum ar spune fabulistul, sunt cozi de topor folosite în tăierea pădurii românești. Deși unii pot fi suspecți de spionaj...

În cazul lui MRU ar putea fi totuși vorba chiar mai mult de suspiciune.

Lt. col. Ulieru, purtătorul de cuvânt al SRI, a declarat în mass-media că MRU este agentul unei țări străine. Tot el a mai spus că un ofițer al SRI, exercitându-și profesia, a încercat să-l racoleze pe MRU în slujba României. Dar MRU a făcut o conferință de presă, în care s-a arătat extrem de iritat. La intervenția unei puteri străine, ofițerul acela a fost sacrificat (exclus din SRI). Corect, nu ?

S-a pus întrebarea, în timpul acela: de ce nu s-a constituit o comisie pentru anchetarea cazului ?

Cei responsabili n-au răspuns. Răspunsul se subînțelege: mentalitatea de lachei funcționează intens. Noi, cetățenii acestei țări, care suntem îngrijorați de soarta patriei noastre, nu suntem beneficiarii serviciilor secrete, ci obiectul de supraveghere al lor în interesul unor forțe străine.

Scoala istoriei

Ațiune civică

Prizonieri ai disperării

N-aș vrea să înțelegeți că-i blamez în corpore pe lucrătorii din serviciile secrete. Cunosc cel puțin 4 ofițeri din aceste servicii care mi-au fost elevi și pentru a căror calitate umană aș putea să bag mâna în foc. Sunt convins că și ei au considerație pentru mine. Dar sunt doar niște roțițe din sistem. Ei au dispărut din orașul nostru, probabil că au fost schimbați cu alții, din alte locuri, astfel încât să nu fie atașați afectiv de oamenii din comunitatea în care lucrează.

Convingerea mea este că toți liderii instituțiilor importante ale țării, cum sunt Președinția, Armata, Serviciile Secrete, Ministerul de Interne, Procuratura Generală, Justiția, Biserica etc. sunt numiți din afară țării. Am reprodus într-un articol, de exemplu, relatarea lui Eugen Mihăescu despre răspunsul lui Emil Constantinescu la întrebarea "De ce nu-l schimbați pe Geoană, domnule președinte, din funcția de ministru de externe, căci v-a mințit?": "Nu pot, domnule, că-l vor americanii".

Impresia mea este că România se află acum într-o situația mult mai umilitoare decât în timpul ocupației sovietice. Asta pentru că acum suntem obiectul unor interese neocolonialiste, dar și pentru că mijloacele de realizare a acestor interese sunt mult mai eficiente. Exceptând perioada de după al doilea război mondial, în care URSS a cerut despăgubiri împovărătoare, puterea sovietică a fost interesată să demonstreze lumii superioritatea sistemului socialist, motiv pentru care a încurajat dezvoltarea țărilor pe care le păstorea. După retragerea trupelor sovietice și până la Marea Păcăleală România s-a autogovernat cu adevărat, mai bine s-au mai rău, asta-i altă discuție, dar a fost independentă și suverană.

Acum e cum scria Păunescu:

"Poet nebun, ce vorbe mari îndrugi
Când spui că ești din neam ce nu se lasă,
Căci am ajuns în țara noastră slugi
Și suntem cerșetori la noi acasă".

Valeriu Stănescu
Slobozia

Bătaie ca la carte

Din 2013 intră în vigoare legea privind medierea juridică, ceea ce înseamnă că toți cei care introduc o acțiune în instanță, inclusiv părțile care s-au implicat deja într-un proces în fața instanțelor, în materiile prevăzute de lege - civil, familie, anumite cauze penale - sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii.

Printre infracțiunile care pot dispărea prin mediere se află și vătămrile corporale din culpă, lovirile și alte violențe, abuzul de încredere, distrugerea, gestiunea frauduloasă, abandonul de familie, violarea de domiciliu, furturile între soți, dar și violul.

Organizațiile de apărare a drepturilor femeilor reclamă faptul că, prin obligativitatea primirii informațiilor legate de mediere, victima este supusă unor presiuni suplimentare, iar vinovatul poate scăpa nepedepsit, iar, pe de altă parte, Consiliul de Mediere, organismul care se va ocupa de aceste acțiuni, consideră că medierea poate fi o soluție pentru femeile care nu doresc să se expună public.

Studii criminologice bine fundamentate au dus la concluzia că violul în serie este poate cea mai frecventă formă de viol. Aceasta implică o psihopatologie foarte periculoasă, proprie anumitor categorii de psihopați, cu discernământ, dar lipsiți de empatie, nu o dată violatorii în serie sfârșind prin a deveni criminali în serie. De aceea, în alte țări există evidențe și regimuri speciale de supraveghere pentru agresorii sexuali, iar comunitățile locale sunt avertizate în privința prezenței lor. În România fenomenul nu este tratat corespunzător, legislația este deficitară, iar poliția și parchetele funcționează ineficient. Introducerea unei proceduri de mediere, chiar dacă privește doar latura civilă a procesului penal, dă un semnal și mai indulgent față de cazuistica violului.

Sistemul penal românesc nu ia în considerare în mod serios traumele psihologice care există întotdeauna în cazurile de viol. De fapt, expertiza psihiatrică și psihologică a victimei ar trebui să fie obligatorie în cazurile de viol. Implicarea victimei într-o procedură de mediere cu agresorul, chiar și dacă

aceasta este efectuată numai în prezența avocaților, nu ține deloc seama de sensibilitățile unei persoane nu numai rănită fizic, dar mai ales umilită și șocată.

Uneori, violul, ca și bătaia, este un mijloc de presiune sau de răzbunare folosit de crima organizată. De altfel, una dintre activitățile predilecte ale clanurilor mafiote este traficul de persoane, care în cazul fetelor și femeilor obligate să se prostitueze începe de foarte multe ori cu un viol. Crima organizată oricum folosește toate pârghiile legale și mai puțin legale pentru a obține retragerea plângerilor penale ale victimelor, iar medierea le-ar facilita și mai mult acest lucru.

Există și cazuri în care violul reclamat este unul fals, invocat doar pentru șantajarea așa-zisului agresor, pentru răzbunare sau pentru ascunderea unei întâmplări jenante pentru denunțator sau denunțatoare. De cele mai multe ori este vorba de șantaj, caz în care medierea ar ușura demersul șantajistului care pozează în victimă, de a-l extorca pe așa-zisul agresor, care are toate motivele să nu aibă încredere în justiția română.

Violul este o faptă gravă ce afectează integritatea corporală și siguranța personală pe termen lung. Permițând medierea lui, pe căi legale, se va da semnalul că nu este atât de grav, că se poate trece peste el cu ajutorul unui mediator și cu o sumă oarecare de bani. Deși se susține că medierea nu absolvă făptuitorul de latura penală a faptei sale, aceasta este oricum o procedură post-factum, deci trauma victimei există deja cu sau fără mediere.

Statul ar trebui să aibă grijă de cetățeni și să pedepsească faptele ce prezintă pericol social, pentru că atunci când există multiple posibilități de eludare a pedepsei, scade factorul de descurajare și, implicit, crește numărul de acte violente. Medierea ar trebui să fie aplicată numai în cazul proceselor civile (divorțuri, probleme patrimoniale etc.), faptele penale, mai ales cele ce implica violența, trebuind judecate numai conform Codului Penal, „cartea” care acum ne învață cum să fim violenți fără a fi pedepsiți.

Ramona Enache

Cronici de lumină

Un portret în filigran de suflet, amintiri inedite despre prof. Traian Cantemir

Fie că este vorba de o simplă răsfoire a cărții „Un portret în filigran de suflet”, fie că e vorba de o lectură susținută, cititorul rămâne surprins de personalitatea eminentului profesor Traian Cantemir.

O carte semnată de mai mulți autori, coordonator prof. Nicolae Ciurea Genuneni, care a văzut lumina tiparului la Editura Almarom, Râmnicu-Vâlcea, 2011 dedicată amintirii ilustrului profesor Traian Cantemir.

O parte din documentele și materialele iconografice, privind viața filologului, folcloristului, dialectologului, criticului, istoricului literar, romancierului și publicistului Traian Cantemir, au fost puse la dispoziția autorilor, chiar de fiul profesorului, dr. ing. Lorin Cantemir.

Cartea este structurată în patru capitole: Capitolul I - Dăra de lumină, Capitolul II - Cununa vieții, Capitolul III - Lumea spirituală a profesorului Traian Cantemir, Capitolul IV - Privire peste umerii timpului și ai vârstelor.

În lucrare găsim materiale semnate de profesori și scriitori, după cum urmează: Nicolae Ciurea Genuneni, Doru Moțoc, Laurențiu Stilea, Doina Pârșcoveanu, Ion Soare, Ion Manafu, Ion Popescu-Sireteanu, Ioan Dănilă, Nicolae Manolescu, Doina Cmeciu, Gheorghe Deaconu, Constantin Călin, Nicolae Nicolescu, Ioan Mitrea, Elena Bulai, Elena Stoica-Enescu, Mariana Severin, Marin Cosmescu, Pompiliu Stan, Mircea Frânculescu, N.G. Popescu-Rebus, Elena Bostan, Vasile Robciuc, Gheorghe Dumitrașcu, Elena Pascanciuc, E. Ionașcu, A. Buzera, Marin Buga, Marilena Tutilă, Rodica Miron, Nicolae Cărlan, Costea Marinioiu.

Ultimul capitol ce cuprinde materiale, fotografii, documente inedite, e realizat de Lorin Cantemir și Nicolae Ciurea-Genuneni.

În cele 604 pagini ale cărții, lectorul va întâlni un deosebit climat spiritual, datorat autorilor mai sus amintiți.

Primul capitol, intitulat simbolic „Dăra de lumină” – metafora prin care Nicolae Ciurea-Genuneni consideră că „botezul luminării sufletului și minții omului începe cu dascălul”. El, dascălul, adică „dăra de lumină” este „firul care-l conduce pe fiecare spre culmile valorilor materiale și spirituale, flacăra de pe pământ care se stinge întotdeauna arzând”.

Ca prim mentor al Cenaclului „Anton Pann”, e bine de știut că prof. Traian Cantemir se stabilește la Râmnicu-Vâlcea, începând din toamna anului 1944, datorită aspectelor sociale existente la Cernăuți.

„O scânteie în mișcare”- Capitolul I - poartă semnătura prof. Doru Moțoc, care ne familiarizează cu eleganța comportamentală a distinsului prof. Traian Cantemir, uimind prin frumusețea salutului, constând în ridicarea pălăriei în fața semenilor săi. Vocația pedagogică a vechiului dascăl impresionează.

Prof. Doru Moțoc își amintește cu nostalgie de o obișnuită oră de limba română, când prof. T. Cantemir a făcut următoarea digresiune: „nu toți oamenii au șansa să realizeze ceva deosebit, măreț. Nu toți pot deveni celebri. Dar există ceva ce putem face cu toții: să nu fim reci, inerți, sloiuri de gheață umblătoare. Să ne străduim să ardem pentru ceva, pentru o idee, pentru un ideal, pentru orice. Să fim, cu alte cuvinte, o scânteie, oricât de mică, pentru că o scânteie în mișcare e o rază și ce lucru mai important poate face un om, decât să aducă lumină în el și în jurul lui?”.

Da, e adevărat, sunt cuvinte care-i marchează și pe cei mai puțin sensibili, recunosc cu sinceritatea profesorului de astăzi că sunt îndemnuri care rămân și ce poate fi mai frumos, când semenii îți sunt recunoscători peste ani și ani.

Aș zice, fără teama de a greși, că neîntinată amintire păstrată prof. T. Cantemir derivă din forma specială de comunicare și din finețea logicianului, toate acestea le-am văzut citind cartea de la A la Z.

Despre marea artă pedagogică a prof. T. Cantemir, vorbește prof. Laurențiu Stilea în „Traian Cantemir și farmecul artei sale pedagogice”.

În opinia prof. Laurențiu Stilea, activitatea de instruire, desfășurată de prof. T. Cantemir avea la bază trei principii:

„Urmărea ca lecțiile sale să devină o adevărată plăcere”;

„Profesorul știa să statueze, în mod tacit, un principiu al respectului și al sincerității reciproce, prin felul de a vorbi”;

„Caracterul calitativ excepțional al procesului de predare”

Un titlu care mi-a atras atenția – „Profesorul – Darul de a fi nemuritor” poartă semnătura prof. Doina Pârșcoveanu, care notează succint: „A impus prin naturalețe și bunătate constantă un spirit critic firesc, blând, care nu-l speria niciodată pe copilul creator”.

Greu să te oprești doar la câteva aprecieri, cartea este un prețios document despre un model de dascăl, iau la întâmplare un alt titlu „Domnu' Cantemir”, semnat de scriitorul Ion Soare. Vorbind de ochii căprui ai prof. Cantemir, metaforizează, numindu-i „ferestre ale

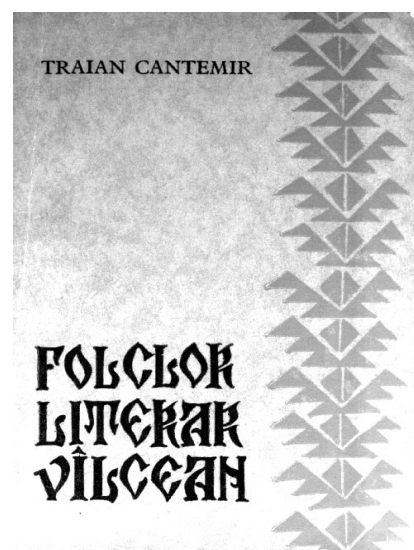
sufletului” dincolo de care se vedea că „cineva este înăuntru.” Scriitorul conchide lapidar: „M-aș apleca adânc în fața dumnealui și i-aș spune : Mulțumesc, Domnule Profesor Cantemir, pentru colțul împărăției de vise și cuvinte, pe care le-ați lăsat moștenire.”

Lectorul are surpriza să descopere în paginile cărții activitatea de dialectolog a prof. T. Cantemir, datorită consemnărilor distinsului prof. Ion Manafu. Dincolo de generalități, descoperim ceva inedit în amintirile prof. univ. Ion Popescu-Sireteanu, e vorba de textele istroromâne ale prof. T. Cantemir. Găsim în consemnările prof. Ion Popescu – Sireteanu:

„În anii 1932, 1933 stă aproape trei luni și jumătate în Istria, culege folclor în dialect, consemnează cuvinte, nume proprii de persoane, de animale și de locuri, adună informații noi, privitoare la etnografia și istoria acestor români trăitori în limba de pământ arid numită Istria, la sud de Trieste”.

Reală prețuire a prof. T. Cantemir o aflăm din rândurile semnate de dialectologul Ioan Dănilă, un nume de referință în șirul universitarilor. Criticul literar Nicolae Manolescu l-a avut ca dascăl de limba română pe cel ce a devenit „o amintire de neuitat”- Traian Cantemir. Aș dori să mulțumesc colectivului de autori pentru o atare selecție și prezentare, pentru minunata idee de a oferi cititorilor o carte despre personalitatea ilustrului prof. Traian Cantemir.

**Prof. Elena Adriana Răducan
Craiova**

**Iată una din valoroasele lucrări
publicate de profesorul Traian Cantemir**

Cronici de lumină

Un proiect în derulare

Școala Gimnazială "Decebal" Craiova este unul dintre partenerii proiectului "Roots for the future" cu numărul VP-2011-C-196-DJ-TR finanțat de A.N.P.C.D.E.F.P. cu sprijinul Comisiei Europene.

O experiență deosebită a constituit-o

în perioada 14-18 ianuarie 2012 Vizita Pregatitoare Comenius la Toki Mehmet Akif Ersoy Okulu în orașul Inegol, regiunea Bursa din Turcia, pentru întocmirea unui Proiect Multilateral de Parteneriat

Comenius pentru depunerea candidaturii în februarie 2012.

Inegol este un oraș care are aproximativ 320.000 de locuitori, în mare parte oraș industrial situat la aproximativ 40 km de Bursa, fosta capitală a Imperiului Otoman.

La Vizita Pregatitoare au participat responsabili din Germania, Malta, Italia și România, dar prin intermediul coordonatorilor turci au contribuit la materializarea aplicației și parteneri din Grecia, Polonia, Letonia, Lituania, Bulgaria și Spania.

Prin proiectul "Roots for the future" ne propunem ca elevii noștri să conștientizeze importanța cunoașterii istoriei precum și a propriilor rădăcini. De asemenea, se urmărește trezirea interesului copiilor pentru valorile, limba, cultura și civilizația fiecărui popor în parte. Dorim să responsabilizăm cadrele didactice să acorde atenție acestor teme și să le abordeze interdisciplinar în procesul educativ.

În timpul vizitei am lucrat împreună la completarea aplicației de proiect, iar la ședințele zilnice ne-am bucurat de prezența conducerii școlii gazdă.

Pe lângă munca la proiect am participat și la alte activități interesante:

- am vizitat școala la orele de curs;
- am interacționat cu elevii școlii;
- am avut discuții interesante cu

cadrele didactice din școală despre organizarea și desfășurarea procesului educativ în școlile din Turcia.

Am fost plăcut surprinsă de caracterul practic-aplicativ al procesului instructiv-educativ precum și de spon-taneitatea elevilor turci.

INEGÖL BELEDİYESİ

Grupul participanților

Am apreciat resursele materiale moderne și echipamentele care facilitează o atmosferă dinamică de învățare, de eficientizare a timpului petrecut cu elevii, acest lucru fiind datorat și faptului că școala este

destul de nouă, fiind dată în folosință acum 2 ani.

Am avut prilejul să-i cunoaștem pe profesorii școlii din Inegol, precum și oficialități ale orașului: primarul din oraș, guvernatorul regiunii Bursa și inspectorul teritorial pentru educație și am participat împreună la o cină festivă urmată de vizita într-un centru cultural local, unde am putut admira artiști amatori de toate vârstele implicați în diverse activități artistice: pictură, muzică, teatru de păpuși.

Am vizitat orașul Bursa, fosta capitală a Imperiului Otoman, cea mai importantă moschee din oraș, precum și muzeul restaurat din Inegol.

Această experiență deosebită reprezintă punctul de pornire în străduința de a-i implica pe elevii și colegii noștri într-un schimb intercultural la scară europeană. Sperăm ca în urma materializării acestui proiect, elevii noștri să aibă o perspectivă amplă și precisă atât asupra propriei origini cât și a diverselor culturi și civilizații europene.

Prof. Iliuță Anca

Notă: Conținutul acestor informații reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorului, iar ANPCDEFP și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care conținutul informației va fi folosit.

Educație pentru Viitor

Tribună a inițiativelor și acțiunilor pentru dreptul la educație și drepturi în educație.

Publicație trimestrială

ISSN 2285 – 5262

ISSN – L 2285 – 5262

Editori:

Grupul „Educație pentru Viitor” și Editura Socială

Colegiul de redacție :

Valentin Băluțoiu
Ramona Enache
Iuliana Enescu
Silviu Șomîcu – coordonator
Marian Tudor

Colaboratori permanenți:

George Constantin
Andrei Bucurescu-Pitești
Ana Grozavu – Slatina
Mihai Răducu – Râmnicu Vâlcea
Costi Chivulescu - Târgu Jiu

Tehnoredactare computerizată:

Milena Andrei

Redacția și Administrația :

Craiova

E-mail: educatie.info@yahoo.com

Responsabilitatea opiniilor exprimate aparține integral autorilor iar în cazul în care sunt citate personalități sau agenții de presă responsabilitatea le revine acestora.

Materialele apărute în revistă pot fi reproduse și difuzate prin orice mijloace cu menționarea sursei și indicarea unei coordonate de contact (telefon, e-mail).

Vă mulțumim dacă ne trimiteți un exemplar din publicațiile ce reproduc sau citează fragmente din materialele apărute în Educație pentru Viitor

Pentru cititori

Pentru abonamente adresați-vă difuzorilor voluntari sau direct redacției.

Prețul unui abonament anual este de 4 lei.

Membrii GREV beneficiază de un abonament anual gratuit.

O prezentare a textelor de bază și a activităților GREV puteți obține adresându-vă redacției.

Pentru colaboratori

Pentru a cunoaște cerințele de tehnoredactare ale materialelor propuse spre publicare în revistă va rugăm să contactați redacția pe adresa de e-mail :

educatie.info@yahoo.com.

Redacția își rezervă dreptul de a reduce dimensiunea articolelor, de a face modificări minore și de a modifica titlul și subtitlurile.

Manuscrisele și documentele ne publicate nu se înapoiază.

Note:

Pagina 1— Foto: Primăria București Ret Pagina 2— Foto: BibUcv

Pagina 10— Foto: RRoA Pagina 11— Foto: EPA

Pagina 16— Foto: Chinese Literature

Lumea școlii – Școala lumii

China nu abandonează educația profesională

Educația din China a înregistrat în ultimii ani rezultate semnificative. Din ce în ce mai mulți chinezi au șanse să accedă în învățământul superior. A fost însă neglijat învățământul profesional.

Ca urmare, a apărut în unele zone un deficit de muncitori calificați. În acest context, guvernul chinez a adoptat o serie de măsuri pentru a impulsiona dezvoltarea învățământului profesional.

Instituțiile care se ocupă de învățământul profesional se împart în două categorii: școli de meserii și colegii profesionale.

Jiang Jiaji, de 18 ani, a studiat la Școala pentru Managementul Informațiilor din Beijing, o școală profesională de informatică. Jiang a declarat că îi place să

picteze încă din copilărie. A învățat însă în școală și desenul artistic pe computer, fiind interesată atât de cursurile teoretice cât și de practică. Ea a mai afirmat: „Cred că această secție va fi utilă în societate....Am credea că pot face ceva bun.”

În trecut școlile profesionale nu erau bine văzute în țara noastră. Părinții considerau că a urma cursuri universitare reprezintă opțiunea cea mai bună pentru copiii lor. Când Jiang Jiaji a hotărât să se înscrie la școala profesională, părinții ei au fost îngrijorați pentru viitorul ei. Văzând rezultatele obținute de fată la studii, părinții și-au schimbat opinia. Jiang Jiaji a spus că mulți absolvenți din școala lor au găsit ușor locuri de muncă și au salarii satisfăcătoare. Unii dintre ei și-au ridicat calificarea profesională prin continuarea studiilor, devenind oameni de bază în unitățile unde lucrează.

Potrivit datelor statistice, în China cele circa 16 000 de școli profesionale, au fost absolvite anual de peste un milion de studenți. Coeficientul angajării absolvenților de la aceste școli îl depășește cu mult pe cel al absolvenților de universități. Zhou Ji, ministru al educației, a afirmat: „În ultimii câțiva ani procentul angajării absolvenților de școli profesionale a crescut continuu. Cererea pentru absolvenții unora dintre acestea depășește oferta. Mulți rectori mi-au spus că unele întreprinderi stau la coadă la ei pentru a recruta absolvenții din următorul an.”

În ultimii ani, odată cu dezvoltarea rapidă a economiei chineze, multe întreprinderi renumite din lume au creat unități de producție și cercetare în China. Concomitent întreprinderile chinezești acționează pentru creșterea performanțelor tehnice a produselor. Aceste unități

economice au nevoie de un număr mare de muncitori calificați, cu cunoștințe teoretice și serioase abilități practice. În China muncitorii înalt calificați și maiștrii reprezintă doar 3,5% din numărul total al muncitorilor. Proporția este 20-40% în țările dezvoltate.

Guvernul chinez și-a dat seama că se pot introduce tehnologii avansate și modele de management moderne, însă muncitorii calificați nu pot fi importați în masă. Această problemă poate fi rezolvată numai prin dezvoltarea educației profesionale.

Guvernul a luat o serie de măsuri pentru impulsionarea educației profesionale. În acești ani

guvernul chinez investește peste 10 miliarde de yuani pentru

accelerarea construcției infrastructurii pentru educația profesională. Ministerul Educației și Ministerul Finanțelor au hotărât să aloce anual fonduri speciale de 800 milioane de yuani pentru a ajuta elevii săraci din școlile profesionale. În plus, autoritățile din diferite localități au acordat în asemenea școli burse și încurajază instituțiile financiare să acorde credite cu sumă mică pentru sprijinirea studiilor elevilor provenind din familii sărace.

Cu sprijinul guvernului, s-a accelerat construcția de școli profesionale profitând de avantajele oferite în plan local. În provinciile Henan, Zhejiang și Shandong s-au constituit peste 20 de grupuri școlare profesionale. Astfel s-a realizat complementaritatea a peste 1000 de școli profesionale și s-au stabilit legături între școli și întreprinderi.

Zhao Yapeng elev într-o școală profesională rurală din provincia Henan a spus că în trecut unele cursuri practice se desfășurau prin desenarea la tablă din cauza lipsei mijloacelor didactice dar acest lucru s-a schimbat prin introducerea practicii la oraș într-un sistem de cooperare interșcoli. Pregătirea sa s-a îmbunătățit repede prin practică și a obținut două certificate de specializare. El a spus: „... încă din perioada de practică, 2-3 întreprinderi și-au exprimat dorința de a mă angaja.”

În acest sistem într-un interval de 5 ani, peste 26 de milioane de tineri reușesc să finalizeze cursurile unor școli și colegii profesionale și peste 400 milioane de muncitori participă la cursuri de pregătire profesională.

Calificarea muncitorilor s-a îmbunătățit vizibil. Învățământul profesional din China se bucură de oportunități nemaîntâlnite.

L. Rachin

Cursuri pentru muncitori
pictură în stil tradițional, Chang Shao-cheng, 1977